

1. adventní neděle – a Pán Bůh je zloděj

1. čtení: Gn 6,5-14: Noe

Kázání: Mt 24, 36-44: O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám. Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka. Tehdy budou dva na poli, jeden bude přijat a druhý zanechán. Dvě budou mlít obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána. Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde. Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční hodinu přijde zloděj, bděl by a zabránil by mu vloupat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.

Bratři a sestry

kdy plánujete, že zemřete? No jasně, nevím. To přece nikdo neví. Ale stejně, přemýšleli jste o tom? Kdy by se to tak hodilo? A má se o tom vůbec přemýšlet? Není to nevhodné, když se o tom mluví? Neslušné? A co když se tím něco špatného přivolá? Doufám, že tu není nikdo v područí strachu, že když se o něčem mluví, tak se to přivolá. To vsuktku není moudrý postoj. A už vůbec ne křesťanský. Takhle to na světě, který stvořil a má v rukou Bůh, opravdu nefunguje. No ale stejně, není to neslušné? Možná ano, možná stejně neslušné, jako bychom Pána Boha nebo Ježíše přirovnali ke zloději, který se chystá někomu vybílit byt. Ale o tom jsem zrovna před chvílí četl z Bible. Ježíš sám k takovému zloději Boha přirovnává. Ne, není neslušné mluvit a přemýšlet o smrti. Je to naopak známka moudrosti.

Ale zpět k tomu, co nám Ježíš říká. Mluví tady o svém příchodu. O tom, že ještě jednou přijde. Už ne, jako jezulátko do Betléma, ale jako Pán světa a dějin. Možná to zní trochu fantasmagorně, ale my křesťané tomu věříme. Věříme, že jak náš život, tak dějiny tohoto světa jsou zarámované. Mají svůj počátek i svůj konec. To obojí tomu dává smysl. To, jak tu žijeme, není běhání v kolečku ani pobíhání od nikud nikam. Jednou jsme se narodili a jednou zemřeme. Bůh svět začal a taky ho ukončí. Otázkou pro nás, lidi, je, co uděláme s časem, který nám byl svěřen. A Ježíš ten náš čas popisuje, jako přípravu. Používá k tomu dvou obrazů. Ten první je starý příběh, který najdeme skoro na začátku Bible. Příběh o Noe a o potopě. Na tu totiž nebyl nikdo připraven. Tedy nikdo krom Noe. Všichni ostatní normálně jedli a pili, ženili se, plánovali, co a jak, jestli postaví dům nebo jestli je lepší investovat do bytu, když je teď ta finanční krize a ceny bytů šly dolů. Kam jet v létě na dovolenou, protože teď v zimě jsou ceny výhodnější. Připravovali se na všechno možné a počítali s kdečím. Jenom ne s tím, že je všechny zítra odplaví voda. A potopa holt byla překvapením. Proč? Protože jestli měla být přerodem, vstupem do něčeho nového, musela být nečekaná. Aby se na ni nemohli ti, kteří do toho nového nepatří, protože to jsou lumpové, připravit. Aby s sebou všechno to svoje svinstvo do toho nového nepropašovali. Ještě v něčem se ten příběh o Noe hodí. On totiž Noe taky přesně nevěděl, kdy to přijde. Jenom věděl, že jo. A tak taky jedl a pil, jinak by umřel hladu. Taky se oženil a měl děti, taky na jaře zasadil, aby mohl na podzim sklízet. Ale na rozdíl od těch ostatních měl připravenou loď. A když to přišlo, mohl s sebou vzít i tu, se kterou se oženil, a děti, které se jim narodili.

Ten druhý příběh je ještě lepší. Je o hospodáři a o zlodějovi. Ježíš často mluvil v podobenstvích o hospodáři. A vždycky to byla role určená Bohu. Teď dělá výjimku a klidně si to můžeme zkusit my. On bude pro změnu hrát zloděje, loupežníka, bytaře. Prachsprostýho kradače. A smysl je taky jasný. Nikdo neví, kdy chodí zloději. Ale chodí. A kradou. Tak se na to připravte. Jedna možnost je, být celou noc vzhůru a čekat s připravenou bejsbolovou pálkou, abychom toho zloděje pořádně praštili po hlavě. Nebo řečeno nábožensky, neustále se jen modlit, hlavně nehřešit, často se postit a hodně chodit do kostela. Jenže to asi není to pravé. Když budem celou noc vzhůru a pak ještě jednu, tu další už to určitě nevydržíme. Stejně tak nesmyslné je snažit se být tak hrozně duchovní až to bolí. O to prostě nejde. Ježíš nás tady nevybízí k životu ve strachu, v neustálém napětí. To bychom dřív nebo později skončili u psychiatra. Ani nás nenabádá k uzavření se všemu, co by nás mohlo nějak pošpinit nebo zesvětšit. Když se kouknete na Ježíšův život, rozhodně to nebylo neustálé rozjímání a modlitby. Někdy ano, ale to hlavní bylo být mezi lidmi, s nimi. I s tím vším, co člověka ušpinit může. O to prostě nejde. To není život. Navíc taková urputná snaha stejně člověku dlouho nevydrží. A dřív nebo později, řečeno slovy toho podobenství, by si hospodář řekl: Tak když už ten zloděj nepřišel do teď, tak to už asi nepříjde nikdy.

Jde o to, být připraven. Na potopu se hodí dobrá loď. Na zloděje se hodí mít v pořádku dveře, zámky, možná si pořídit psa. Ale jak se má člověk připravit na příchod Ježíše Krista? Co stojí za to mít? Možná že nic. Možná je důležitější otázka, kým stojí za to být? Co stojí za to dělat? O tom je přece celá Bible. Ve Starém Zákoně je to nejčastěji popsáno slovy: Ujímat se vdov a sirotků. V Novém Zákoně to Ježíš shrnuje slovy: Miluj Pána Boha a miluj člověka, kterého máš vedle sebe. Miluj ho stejně jako sebe. Když máš hlad, tak se najíš. Když má on hlad, tak mu dej taky najíst. Když potřebuješ pomoc, někdo ti pomůže. Tak stejně pomáhej těm druhým. Taky chceš, aby na tebe ostatní byli hodní. Tak buď hodnej i na toho, koho máš vedle sebe. Tohle je příprava na příchod Ježíše Krista. Na vstup do Božího království. Protože tohle, a jenom tohle si člověk s sebou do hrobu vezme. Až přijde Bůh jako zloděj, o tohle tě neokrade.

Smyslem těch dvou podobností rozhodně není to, abychom koukali na ostatní a přemýšleli, jak to s něma bude. Jestli budou zachráněni nebo ne. A už vůbec ne, abychom se těšili, že třeba tam ten, co mě tak štve, určitě zachráněn nebude. To bychom sami na sobě ukazovali, že na vstup do toho Božího království nejsme připraveni. Smyslem toho všeho je, abychom my byli připraveni. Abychom chtěli být tím Noe a tím hospodářem, který se ráno neprobudí a nezjistí, že je všechno fuč.

Na začátku jsem mluvil o smrti. Víte, nikdo nevíme, kdy Ježíš Kristus přijde. A je možné věřit, že to o tom příchodu jsou jenom obrazy. Že nikdy nic takového doopravdy nenastane. Ale všichni si můžem být jisti, že zemřeme. Dřív nebo později tady nikdo z nás už sedět nebudeme. A co potom? Co když doopravdy nějaký Bůh je. Co když ho doopravdy zajímá, jak tu na světě žijeme. Co když jsme doopravdy někomu odpovědni? To přece stojí za to být připraven. Už jenom proto, že život jako příprava na setkání s Bohem je přece jenom o dost zajímavější, než plácání se v tom, co by člověk tady na světě tak ještě mohl mít.

Dnes začíná advent. Slovo advent znamená příchod. Tak se na něj připravte.
Amen